

Paastand paa Overgang til den fortsatte Behandling af Finanslovsforslaget:

„Idet Folketinget udtaler Haabet om, at det uanset Erklæringen af 9. Juli d. A. vil lykkes at genskabe den Ro og Tillid i vort Samfundsliv, som Situationen saa bydende kræver, og

idet Tinget efter Statsministerens Programudtalelse føler sig fuldt forvisset om, at det er Ministeriets Hensigt at føre en nationalt værdig, for alle Erhvervsinteresser betryggende og paa borgerligt Samarbejde bygget Politik,

gaar det over til videre Behandling af Finanslovsforslaget.“

Formanden: Den af det ærede Medlem Hr. Pürschel fremsatte Paastand paa Overgang til Dagsordenen lyder altsaa saaledes:

„Idet Folketinget udtaler Haabet om, at det uanset Erklæringen af 9. Juli d. A. vil lykkes at genskabe den Ro og Tillid i vort Samfundsliv, som Situationen saa bydende kræver, og

idet Tinget efter Statsministerens Programudtalelse føler sig fuldt forvisset om, at det er Ministeriets Hensigt at føre en nationalt værdig, for alle Erhvervsinteresser betryggende og paa borgerligt Samarbejde bygget Politik,

gaar det over til videre Behandling af Finanslovsforslaget.“

Jeg mente at ville gøre en Pause her, men det ærede Medlem Hr. Rode har bedt om Ordet for en kort Bemærkning, og jeg giver det ærede Medlem Ordet.

Rode: Jeg har bedt om Ordet for en kort Bemærkning, fordi det er mig meddelt, at Præsidiet vilde afbryde Forhandlingerne og lægge en Pause ind, for at de forskellige Partier, som ikke selv har fremsat de Paastande paa Overgang til Dagsordenen, som nu er fremsat, kan faa Lejlighed til at tage Stilling dertil. Jeg mener, det er nødvendigt, at den højtærede Statsminister tager Ordet inden denne Pause, og jeg vil opfordre den højtærede Statsminister til at gøre det.

Statsministeren (N. Neergaard): Jeg havde tænkt at vente med at tage Ordet til de forskellige Partiordførere havde udtalt sig for samtidig at tage Stilling til de forskellige Dagsordener, men jeg har ikke noget imod at tale allerede nu. Det skal blive meget kort. De forskellige

Spørgsmaal vedrørende Finansloven, som allerede er omtalt i de ærede Ordføreres Udtalelser, skal jeg lade ligge, indtil min Tur kommer til at besvare samlet de forskellige Forespørgsler og Indvendinger, som er gjort og fremdeles under Finanslovdebatten gøres overfor Regeringens Politik. Jeg skal heller ikke ved denne Lejlighed komme ind paa et udførligt Forsvar for Regeringens Politik i det hele, den er tilstrækkelig kendt, er ofte angrebet og ofte forsvaret, og jeg finder ikke Anledning til overfor det Mistillidsvotum, der er stillet fra det ærede Medlem Hr. Staunings Side, at repetere mit Syn paa de forskellige Spørgsmaal, som jeg saa ofte har fremført her i Salen. Jeg skal nøjes med at sige nogle faa Ord om Juli-Rekonstruktionen af Landmandsbanken, fordi det er den, man oftest er vendt tilbage til i de forskellige Udtalelser, der er fremkommet her. Idet jeg i øvrigt henviser til de mere udførlige Bemærkninger, jeg har gjort om denne Sag ved Forhandlingerne i den ekstraordinære Samling baade i dette høje Ting og i Landstinget, skal jeg gentage, at jeg selvfølgelig nu som før tager mit Ansvar for, hvad der skete den 9. Juli. Jeg mente, at den Ordning, om hvilken Landmandsbanken og Nationalbanken enedes, kunde holde, og at dette vilde være absolut den bedste Løsning. Jeg tror ikke, der er mange, som vil være af en fra min forskellig Mening i den Henseende, naar man nu ser alt, hvad Katastrofen har medført, og navnlig naar man i Fremtiden kommer til at lodde Dybden af det. Jeg mente altsaa, at den trufne Ordning kunde holde, og at dette vilde være den bedste Løsning. Denne Mening deltes af dem, der skabte Ordningen, og sikkert er det, at ingen af de tilstedeværende hin Nat vilde tage Ansvaret for at lægge sig i Vejen for, at denne Ordning blev truffet.

Med Hensyn til Erklæringen ønsker jeg at sige, at den jo nødvendigvis maatte bygge paa den vedtagne Ordning. Naar man var enedes om at acceptere denne Ordning og mente, at ved Hjælp af den vilde Banken kunne reddes, saafremt der blev Ro, er det ogsaa klart, at Erklæringen maatte bygge derpaa. Det er en Selvfølge, at intet har ligget dem, der var samlet den Aften, fjernere end paa nogen Maade at ville vildlede Offentligheden. (Stemmer: Naah, naah!) Ja, det beder jeg Dem være overbevist om, det har ligget os alle fuldkommen fjernt. Jeg har henvist til, og det er undertiden blevet misforstaaet,